

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

K W I S

Toneelspel in twee delen

1880

door

PIERRE PLATTEAU

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1988

(N° 1668)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.I.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1988 Toneelfonds J. Janssens / Pierre Platteau.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S .

BOB SERVUS: Kwismaster. Het zorgvuldige gekapte en geföhnde haar, geeft wel de indruk dat hij niet meer zo jong is, maar overigens blijft zijn hele verschijning leeftijdloos. Dynamisch, praat vlug en ratelend. Tijdens de repetitie draagt hij vrijetijds-kledij, tijdens de opname een donker, smetteloos pak, met bijbehorende hemd en das- mét net dat showbusiness vestimentair extraatje.

MAURICE BRUYNS: Kandidaat. Zevenenveertig jaar. Een overdonderend joviale en betweterige handelsreiziger. Doorheen alles wat hij zegt klinkt een agressief verkopersdebiet. Neiging tot corpulentie. Tijdens de repetitie draagt hij sportkledij, voor de opname zelf heeft hij een kostuum meegebracht.

VERA BRUYNS: Kandidate. De (tweede) echtgenote van Maurice. Smaakvol gekleed en geschminkt, het accent bewust gelegd op wat haar van nature uit aantrekkelijk maakt. Spreekt zacht.

VICTOR DE GRAEF: Kandidaat. Veertiger. Gekleed in een lichtgrijs pak dat niet bij hem schijnt te passen, de bovenknop van zijn hemd knelt. Praat in het begin murmelend, te zacht.

LUTGART DE GRAEF: Kandidate. Veertien jaar, dochter van Victor. Ze draagt sjieke merkkledij, praat luid - soms schel - en is erg zelfzeker. Met accent, in haar verschijning, ligt véél meer op de vrouw die ze aan het worden is, dan op het kind dat ze soms, eerder, spéélt.

KAMIEL: Kabelsleper. Vijftig jaar. Joviaal, goedmoedig, dienstvaardig. Maar tevens een ziek man die op het resultaat van een radiografie wacht. Hij draagt een beige stofjas.

IRENE: De strijkster. Loopt tegen de vijftig, draagt konfektiekledij. Van haar strijksterlokaal heeft ze zo ongeveer haar tweede woning gemaakt, zodat het ook h  r domein blijft wanneer andere kleedsters er dienst hebben. Ze is van een ijzeren, opdringerige vriendelijkheid.

ERIC: Twintig jaar. Vriend van Servus, en door hem, voor deze kwis tot assistent benoemd. Draagt sportieve kledij - o.m. een windjak - en laveert, in zijn handelingen, tussen de gezonde scepsis en arrogantie van zijn jeugd,   n de paniek die deze opname, en alles wat erbij hoort hem inspireert.

ZJACKIE PAS: Zevenentwintig jaar. Stermedewerkster aan een televisieroddelblad. Gekleed in schreeuwerige kleren en kleuren welke haar sex appeal moeten onderlijnen. Loopt als aangedreven door een dynamo, en alsof elk volgend moment, elke volgende vraag het   lterbelangrijkste zal zijn.

REGISSEUR: Enkel stem. Zit, onzichtbaar, bovenaan, geeft richtlijnen en opmerkingen.

Techniekers, een bode...

(4 dames - 5 heren - Fig.)

D E K O R.

Tijdens het eerste deel van het stuk, bestaat het speelvlak uit twee verdiepingen: de bovenste helft wordt bezet door het eigenlijke opnameplateau. Aan beide zijden ervan staan telkens twee zetels van futuristische design waar de kandidaten plaatsnemen. Achter hen, naar het midden toe, een eidofoor, wat machines en lampen. Studiolampen ook boven hen. Tijdens de repetitie werkt de eidofoor niet. De plaatsen en verplaatsing van de kamera(s) worden gesuggereerd door de kabels. De kwismaster betreedt het plateau langs een flikkerende trap: de lichtjes die flikkeren stellen cijfers voor: punten en data.

De onderste speelhelft beslaat drie kamertjes, loges eigenlijk. Kaal, ongezellig, met spiegels, en telefoon tegen de wand. Een intercom. Twee van deze drie ruimtes zijn de loges van de kandidaten, het middenste is het strijksterlokaal. Dat is versierd met persoonlijke elementen, er staat eten en een thermoskan op tafel.

Tijdens het tweede gedeelte van het stuk - de eigenlijke kwis - is het onderste deel van het decor verdwenen, en is het hele opnameplateau dichterbij het publiek gebracht. De eidofoor werkt soms, er komen fragmenten op tevoorschijn waarover vragen gesteld worden, maar lang niet altijd. Evenmin is er een logika te bespeuren in het feit dat, soms, de kandidaten, of het publiek, erop verschijnen.

De applausmeters aan beide zijden van het podium werken.

D E E L I.

(Het onderste deel van het dekor is helemaal duister, het opnameplateau blijft ook nog in het donker gehuld. Men onderscheidt gestalten, hoort stemmen. Techniekers, kameramensen, lopen over en weer.)

EERSTE TECHNIEKER: Doet ge dat nu liever dan werken?

TWEEDE TECHNIEKER: 't Is dat een mens warm binnen zit, eh. Buiten regent het toch oude wijven.

EERSTE TECHNIEKER: (terwijl hij naar een kandidatenstoel loopt) Blote wijven! Blote wijven! Wie weet wat voor schoon poezekes komen hier te zitten! Miauw! (Hij frunnikt even aan het achterste van een passerende kollega.)

KAMERAMAN: Heeft er iemand Kamiel nog gezien? Ik heb hem toch al gezien, daarnet. Waar is hij nu? Kamiel!

EERSTE TECHNIEKER: Kamiel! Kamiel met uw bil met uw gat kipkap! (Kamiel loopt het plateau op.)

KAMERAMAN: Jij pakt de één, vandaag, Kamiel. Is dat goed?

KAMIEL: De één? Ja, dat is goed. Maar... Ik zou alleen maar eens moeten telefoneren, straks... Want hoe laat is het nu? Ik moet naar de dokter bellen, en die heeft nu zitting, daarom...

KAMERAMAN: Bel je de pleuris als je wil, maar jij neemt de één...

TWEEDE TECHNIEKER: En pas maar op dat ze u niet weggeven als prijs...

KAMIEL: Wie zou mij willen...

TWEEDE TECHNIEKER: (klopt op Kamiels buik) Gij zegt dat! Gij zijt een schoon multiple choice vraag!

KAMERAMAN: Wat nu weer met die koptelefoon... (nog een paar andere lichten gaan aan.)

EERSTE TECHNIEKER: Gaat hij niet meer rond uwe ballekeskop? (Het licht in één van de kleedkamers gaat aan. Victor en Lutgart komen binnen.)

VICTOR: (kijkt rond) Klein maar fijn. Gelijk een monnikencel. Je kan gelijk beginnen studeren.

LUTGART: Ik dacht dat het groter zou geweest zijn.

VICTOR: Klein en fijn. Gelijk mijn meisje. Is het hier niet groot genoeg voor jou? Daar zie, hop, boekjes uitpakken, en nog wat blokken. Je kan je daar voor de spiegel zetten.

LUTGART: Er is wel een telefoon.

VICTOR: Ja, we zullen straks mama telefoneren.

LUTGART: Ik ga meteen telefoneren. We hadden beloofd dat we dadelijk zouden telefoneren wanneer we aankwamen.

VICTOR: Ja, we zullen nu telefoneren. Dat is goed, Lutteke.

LUTGART: Paake! We hadden afgesproken! Ik heet hier niet Lutteke! Anders zeg je dat straks ook wanneer het bezig is. Voor de mensen ben ik Lutgart!

VICTOR: Ik zal er aan denken, mijn bolleke!

LUTGART: En zeker niet bolleke!

VICTOR: (streelt haar even over de krullen) En zeker niet bolleke, mijn kwiskopbolleke! Mijn lottobolleke! Ehja... Zoveel geluk, straks, als een lottobolleke... (Hij neemt de telefoon af. Op het plateau is Eric aangekomen. Hij vraagt aan één der techniekers iets, die haalt de schouders op.)

VICTOR: (luistert en kijkt in de hoorn) Niks, Lutteke. Lutgart. Zo dood als een pier.

LUTGART: Je moet natuurlijk eerst het nummer van de centrale draaien. Mag ik eens, paake?

VICTOR: Ja, maar welk is het nummer van de centrale?

REGGISSEUR: Ah, mijnheer Eric... Wat een eer... U bent aangekomen.

ERIC: Ik was net van plan u op te roepen.

REGISSEUR: (sarcastisch) Ah?

ERIC: Ja... Is, euh... Bob al aangekomen?

REGISSEUR: Ik geloof het niet. Maar ja, ik weet niet wanneer Bob de lakens van hem afrolt... Wie er wel al

zijn... Kandidaten. De bode heeft me gesignaleerd dat ze naar hun loge gebracht werden. Misschien kan u ze daar gaan onthalen, meneer Eric?...

ERIC: Jaja. Ik ga direkt mijn papieren halen. (loopt weg)
(Aan de andere zijde van het plateau zijn Maurice en Vera gearriveerd. Wanneer niemand hen opmerkt, of iets zegt, blijven ze, de voorbereidingen die aan de gang zijn, observeren.)

LUTGART: Zie je wel, paake. Ik dacht het. Het is altijd of de nul, of de negen.

VICTOR: Amaai. Je zou een perfecte secretaresse zijn, Lutteke, Lutgart.

LUTGART: Ik wil geen secretaresse zijn. (andere toon, ander stemmetje) Goede middag, mijnheer. Ik heet Lutgart de Graef, ik ben veertien jaar, en ik doe mee aan de kwis "Gisteren, vandaag én morgen." Ik zou graag naar mijn moeder telefoneren, kan u daar voor zorgen?

VICTOR: Mama zal blij zijn.

LUTGART: In de loge. Ja. Wacht, ik kijk. 1237. Dank u, mijnheer. (Ze legt terug op)
(Eric komt terug het plateau op. Wanneer hij Maurice en Vera ziet loopt hij op hen toe. Ze drukken handen.)

ERIC: Goede middag. Mijn naam is Eric, ik ben de assistent van Bob Servus, van mijnheer Bob Servus. U bent boven eens komen kijken?

MAURICE: Ja. Toerist. Maar ik ben mijn zonneolie vergeten.

ERIC: We moeten toch nog even terug naar beneden.

MAURICE: Terug naar beneden? In geen geval. Niet terug, want ik ben er niet geweest. Juist is juist, eh, jongen?

ERIC: Als u het niet bent, dan zijn uw tegenspelers vermoedelijk al aangekomen.

MAURICE: (kijkt rond) Den Bob is er nog niet? Hij kent me hoor, ik heb op de firma eens een groot personeelsfeest gegeven. Ik had den Bob gevraagd. Hij was niet op de preselektie, eh?

ERIC: Wilt u me volgen? (kijkt op zijn papieren) Bent u kandidaat, euh, kandidaten, Bruyns of Zwijsen? Oh, nee, Zwijsen was gisteren...

MAURICE: Gij waart zeker ook al niet op de selektie? (kort) Bruyns.

ERIC: Nee. Ik ben de nieuwe assistent. Ik wens u veel geluk, het is voor mij ook allemaal nog nieuw... (Ze verlaten het plateau)

MAURICE: Mij niet doen schreeuwen, eh, jongen... (De telefoon in Victors en Lutgarts loge rinkelt. Lutgart neemt af.)

LUTGART: Hallo. Dank u. (wacht) Mama? Ja, mama, Lutgart hier. Ja, ik ben aangekomen, ik zit nu in de loge, ik heb laten opbellen. Ja, papa is hier ook. Nee, het is veel kleiner dan ik gedacht had. (Victor doet teken hoe mooi en gerieflijk het is.) De opnamen zijn een verdieping hoger. Nee. (Er wordt op de deur geklopt.) Wacht even, mama... Ja...?

IRENE: (steekt haar hoofd binnen) Coucou, de mensen! Oh, pardon. (fluistert) Ik kom eens vragen of ge iets nodig hebt. Ik ben de kleedster. Zeg maar Irène. Ik zit hiernaast, juist hiernaast. Ik ben wat later, want ik ben commissies gaan doen. Ik zit hiernaast. Als er iets te naaien valt, als er iets moet gestreken worden...

VICTOR: Ha, dat is goed om weten, eh, Lut... Gart.

IRENE: Ik laat u telefoneren, ik zit hiernaast. (terwijl ze de deur dicht doet) Een knop vastzetten, een plooi strijken.

LUTGART: Nee, mama. Het was een vrouw. Een strijkster. (Irene komt in haar lokaal) Nee. Alles is nog tip-

top in orde. Natuurlijk. (tot Victor) Mama heeft zelf uren zitten strijken. (Victor knikt: Er wordt op de deur geklopt)

LUTGART: Ooh! Ja? Binnen.

(Eric komt binnen, Maurice en Vera blijven achter hem staan.)

ERIC: Goede middag. U bent dan meneer en juffrouw De Graef? Goede middag, ik ben Eric, ik ben de assistent van meneer Bob Servus.

MAURICE: Hij is er nog niet.

ERIC: Ik zal u maar alvast uw tegenkandidaten voorstellen: meneer Maurice Bruyns, mevrouw Vera Bruyns... (kijkt snel op zijn papieren) meneer De Graef, juffrouw Lutgart De Graef. (Iedereen uitgezonderd Lutgart, drukt mekaar de hand.)

LUTGART: (in de telefoon) De andere kandidaten, mama.

MAURICE: Ah, kollega kameradski.

ERIC: En ik zou zeggen, dat de beste...

MAURICE: Zij die gaan kwissen, groeten u...

VICTOR: Ja... (korte stilte. Iedereen kijkt nu naar Lutgart)

VICTOR: Mijn dochter is aan het telefoneren.

MAURICE: Toch niet met een computer, zeker?

LUTGART: Ja, mama. Ik laat straks nog iets weten. (Ze hangt op, drukt nu de handen)

VICTOR: Met haar moeder, u weet hoe dat gaat.

VERA: (glimlacht) Wat steun halen.

ERIC: Mag ik u uit naam van de producer, van de regisseur en van Bob Servus, welkom heten? En ook uit mijn naam, natuurlijk. Ik breng u dadelijk naar uw loge, en dan wordt u opgeroepen voor de eigenlijke repetitie.

MAURICE: Wanneer wordt onze opname uitgezonden?

ERIC: Dat zal ik u precies zeggen... (rommelt tussen zijn papieren) Op... Nee... Ik geloof dat die papieren boven liggen... Ik zal het u straks weten te zeggen...

MAURICE: (droog) Gisteren, vandaag of morgen, zeker...

ERIC: De repetitie gebeurt met vragen van een vorige opname.

VICTOR: Eén die we al gezien hebben op de televisie?

ERIC: Nee. Nee. Wij nemen meestal een reeks op, vandaag is het toevallig maar één, omdat het de laatste dag studio is. (Geruis van de intercom)

VICTOR: Natuurlijk.

MAURICE: (tot Lutgart) En u dus, juffrouw, u gaat kwissen over een periode die u niet meegemaakt hebt.

VERA: U zal zeker wel heel veel boeken ingekeken hebben.

LUTGART: Veel boeken. En veel videobanden. Onder andere.

VICTOR: Daar bestaat zoveel over die periode, dat zal u wel weten.

MAURICE: Zelfs ik bestond al in die periode! (Geruis van de intercom, dan:)

REGISSEUR: Eric... Als je klaar bent met de kandidaten, wil je dan naar boven komen? Wij wachten op u.

ERIC: (Haastig) U hoort het. U ziet het, het is erg druk.

MAURICE: Moeten wij mekaar hier al een beetje zitten ondervragen?

ERIC: Nee, natuurlijk niet. Kom, ik zal u naar de loge brengen. (Eric, Maurice en Vera gaan buiten.

VICTOR: Als de deur dicht is) Wat denk je ervan, Lutgart?

LUTGART: Hij is al een ouwe.

VICTOR: Wil je de kennismaking repeteren?

LUTGART: Nee, nu niet. (ze neemt wat boeken en notas)

VICTOR: Nog wat studeren?

(Lutgart haalt de schouders op; Irene ziet Erik, Maurice en Vera passeren. Eric opent de deur van de loge, knipt het licht aan. Ze gaan binnen.)

ERIK: Alstublieft. Maak het u konfortabel.

VERA: Dank u.

ERIC: Zodra we met de repetitie van start gaan, zullen we u oproepen... Het is zo dat we, in vergelijking met de eigenlijke opname... (geruis intercom)

REGISSEUR: Eric!... Eric, wil je naar boven komen? De kwismaster zit hier bij mij in de regiekamer. Je weet toch waar het is de regiekamer? Een paar treden naar boven de studio...

ERIC: U hoort het. Het wordt nu erg druk... Tot straks.
(In de haast laat hij zijn papieren vallen)

MAURICE: (Als Vera wil helpen oprapen) Nee! Nee, laat dat, Vera! Laat dat, zeg ik! Niet dat we u niet willen helpen om die papieren op te rapen, jongen... Maar wie weet wat er kan opstaan. (tot Vera) Die jongen is assistent, voor hetzelfde geld kunnen het de vragen zijn. Geen misverstanden! Ik wil geen misverstanden!

ERIC: Het zijn...

MAURICE: Het is een spel, en het moet eerlijk blijven.

ERIC: De repetitievragen staan hier op. Alleen de...
(hij rommelt zijn papieren door mekaar en zwijgt)

MAURICE: Mij moet het niet geleerd worden, papieren. Duidzenden verkoopskontrakten heb ik laten ondertekenen in mijn leven. En altijd in alle vertrouwen. Korrekt. Alles Korrekt. (Eric knikt, en gaat buiten, Maurice loopt even de loge rond, kijkt ook achter het muurtje, waar zich de douche bevindt. Irene ziet Eric passeren.)

IRENE: Eric! Eric! Is Bob al aangekomen? Heeft hij veel strijk bij?

ERIC: Ik weet het niet. Ja, hij is in de regiekamer. Ik denk het niet, want er is maar één opname. (loopt verder. Op de eidofoor op het plateau verschijnt het beeld van een stereoset, diepvries. Dan een long view van een appartement close. Ook geluid van een band die doorgespoeld wordt.)

MAURICE: Ziet eens aan, zeg... Een loge, een douche... Ik voel mij precies Gilbert Bécaud. (kijkt in de spiegel) Vera, zou ik mijn haar wassen?

VERA: Je hebt het gewassen voor we doorgingen.

MARICE: Ik weet wat ik gedaan heb. Ik vraag of ik het nu zou doen.

VERA: Doe uw goesting met uw pluimen. Zie dat je ze niet verliest.

IRENE: Coucou, de mensen! Dag mijnheer, dag mevrouw. Ik kom eens zien of u iets nodig hebt, ik ben de strijkster. Of de kleedster, zeg het maar. Treedt u op in die kleren?

MAURICE: Nee. Ik heb een kostuum bij. Vera, geef haar eens het kostuum. (Irene en Vera bekijken het pak.)

VERA: Ik denk niet dat het nodig is. Het komt recht van de droogkuis.

MAURICE: Treedt u op in die kleren?... Echt Gilbert Bécaud...

VERA: Dat ziet er in orde uit.

IRENE: Ja, precies. Maar allee... Van vantijd in de auto te zitten... Ik zal er eens overgaan. Hebt U?...

VERA: Neenee, ik voel me fijn, dank u. (Muzikale jingle van kwis.)

IRENE: Ja, 't is niet het soort spel dat ze u helemaal pakken, eh. Meestal (hand aan het middel) maar tot hier. Allee, tot straks. Ik ga nog eens aan de mensen hiernaast vragen, of ze iets nodig hebben, want dat meisje was daarstraks aan het telefoneren. (Irene gaat buiten. Jingle wordt teruggespeeld, opnieuw gedraaid, en dan abrupt afgebroken. Irene gaat het kostuum van Maurice in haar lokaal hangen. Dan gaat ze weer buiten. Lutgart zit nog over haar notas gebogen, Victor loopt wat over en weer. Dan beluit hij toch te zeggen wat hem op de lever ligt.)

MAURICE: (luistert even) Laat ons de film en de sport eens overlopen. Dat is er altijd bij. (luistert weer) Nu zal 't zijn zoals bij 't leger zeker! Wachten.

VICTOR: Zie, Lutteke, Lutgart... Ik heb er nog eens over nagedacht, ik kan mij toch moeilijk voorstellen als dienstchef. (wacht op reactie) Ik moet er morgen terug naartoe, en wat zullen ze zeggen...

LUTGART: Morgen zullen ze niks zeggen, papa, want morgen weten ze van niks.

VIKTOR: Als het uitgezonden is, dan. Kunnen we niet...

LUTGART: Papa! Paake! Ben je niet fier op mij?

VICTOR: Ha, natuurlijk wel, mijn meisje!

LUTGART: Wees dan ook fier op jezelf, papa! (Er wordt op de deur geklopt. Irene komt binnen.)

VICTOR: (wil eerst iets anders zeggen) Ja. Kom maar binnen.

IRENE: Coucou! Ik ben het nog eens. Irène. Ik kom nog eens vragen, omdat jullie daarstraks aan het telefoneren waren... Kan ik iets doen, moet er misschien iets gestreken worden? Of een steekje vastgezet?

LUTGART: Nee, eh, papa?

VICTOR: Wel...

IRENE: Ge moet u niet generen, als ge dat kostuum aanhoudt, van het efkes uit te schieten. Ik wil er gerust eens overgaan. Of uw ensemble-tje, juffrouw?

LUTGART: Mama heeft het perfekt gestreken, eh, papa?

IRENE: Vantijd van in de auto te zitten.

VICTOR: (kijkt naar zijn mouw, en het onderste van zijn vest.) Wel...

IRENE: Daar zijn nogal wat vedetten die voor mij hun broek uitgedaan hebben! Ge moet u niet generen, daar ben ik hier voor!

VICTOR: (kijkt hulpeloos naar Lutgart) Ja, dat weet ik...

IRENE: (gekrenkt) Ja, ge moet het weten. Maar onder de spanning kan uwe colbert misschien verkreukelen en uw broekspijpen oprollen gelijk balatum. Enfin. Als ge wilt dat de mensen denken dat er storingen zijn! (gaat naar buiten, steekt haar hoofd terug binnen) Als ge van gedacht verandert... Of van broek...

IRENE: Ik zit hiernaast. (Irene sluit de deur achter zich)

VICTOR: Misschien is ze beledigd, Lutgart. Zij deed toch om goed te doen. Zijn we niet wat te onvriendelijk geweest?

(Jingle uitzending)

LUTGART: Papa! Wij komen hier niet om vriendelijk te zijn, maar om te winnen.

(De opnameset wordt nu méér verlicht.)

TECHNIEKER: (morrend) Ze kunnen wel weten wélke kamera in welke uitzending, maar ze vallen nog liever dood precies dan iets weten te zeggen...

REGISSEUR: Kamiel! Kamiel! (Kamiel blijft staan) O er is nu nog niet veel te slepen... Wel, sleep u dan maar eens naar beneden, en zeg aan de kandidaten dat ze over vijf minuten op het plateau verwacht worden.

KAMIEL: Op mijn ouwe dag nog zo gepromoveerd worden, merci chef... Krijg ik dan opslag? Want...

REGISSEUR: Kamiel...

KAMIEL: Honderdtwintig frank per uur, voor een kabel te slepen... Maar slepen is niet stappen, om te stappen langs de trappen. Hoeveel zou dat zijn per trap? Nen trap onder mijn gat, zeker? Ik ga al chef. (Ongeduldig geluid intercom) (andere toon) Chef, ik zou u eens moeten vragen, of ik straks eens mag telefoneren. (Eric komt de set op) Naar mijn dokter. Mijn platen zullen aangekomen zijn.

ERIC: Funky funky platen? (zingt) Condition of the heart...

KAMIEL: Nee, konditie van mijn maag... (kamiel gaat weg)

REGISSEUR: Mijnheer Eric, waar is Bob?

ERIC: Even naar zijn loge, hij...

REGISSEUR: Het verwonderde me dat jullie al gescheiden waren. En waar was u?

ERIC: (vlug) In mijn loge.